

CENTRALNE LABORATORIUM KRYMINALISTYCZNE POLICJI

Źródło: <http://clk.policja.pl/clk/clkp/historia/historia/66039,Historia-laboratorium.html>

Wygenerowano: Sobota, 20 stycznia 2018, 02:34

HISTORIA LABORATORIUM

Historia Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji jest związana z powstaniem kryminalistyki, której rozwój na początku XX wieku znacznie usprawnił proces wykrywczy i przyczynił się do tworzenia laboratoriów i instytutów kryminalistycznych. Polska Policja Państwowa już w roku 1919 w wydziale IV Komendy Głównej Policji Państwowej zaczęła tworzyć zbiory kryminalne kart daktyloskopijnych, broni palnej, narzędzi włamywaczy, fałszyfikatów, zdjęć z miejsc zbrodni, fotografii przestępców i ich negatywów. W rozkazie Komendanta Głównego nr 12 z dnia 4 października 1919 roku polecono przysyłać wszelkie przedmioty i narzędzia do KGPP, w celu dokonania ich oględzin pod kątem ujawnienia śladów linii papilarnych oraz zabezpieczenie na miejscach przestępstw ślady linii papilarnych. W rozkazie nr 118 z 10 maja 1921 roku w strukturze KGPP w Wydziale IV Rejestracyjno-Pościgowym, w dziale IV-a wymienione są komórki Rejestr karny, Daktyloskopia, Fotografia oraz w dziale IV-b komórka – Laboratorium. W rozkazie nr 162 z 27 kwietnia 1922 roku w strukturze KGPP w Wydziale IV Rejestracyjno-Pościgowym, w dziale IV-b wymienione są następujące komórki: Rejestracja i klasyfikacje karne, Ekspertyza, Daktyloskopia i fotografia. Kolejną informację dotyczącą laboratorium policyjnego przy Wydziale IV Komendy Głównej Policji Państwowej można odnaleźć w rozkazie nr 389 KGPP z dnia 21 stycznia 1928 roku, zgodnie z którym zakres jego działania obejmował:

- identyfikację wszelkich śladów w sprawach kradzieży (ślady linii papilarnych, nóg, zębów, narzędzi do włamań, itp.)
- identyfikację broni palnej na podstawie pocisków i łusek znalezionych na miejscu przestępstwa
- identyfikację narzędzi do cięcia (sieker, toporów, itp.)
- ustalanie sposobów i środków fałszowania dokumentów
- ekspertyzy pisma maszynowego
- ekspertyzy pisma ręcznego z wyłączeniem ekspertyz w sprawach mało ważnych anonimów.

Nie wykonywano wówczas w Laboratorium Policyjnym badań śladów krwi, włosów, kału, itp., oraz ekspertyz daktyloskopijnych, które wykonywane były przez Referat Rozpoznawczy Centrali Służby Śledczej. Laboratorium Policyjne posiadało również własną salę wykładową i sale ćwiczeń kryminalistycznych, gdzie prowadzono intensywną pracę szkoleniową dla słuchaczy Oficerskiej Szkoły Policyjnej i kursów śledczych. Poza policjantami szkolono asesorów sądowych i sędziów śledczych, a także odbywały się tam wykłady specjalne z zakresu techniki kryminalistycznej dla instruktorów

pocztowej służby ochronnej. Wykładano tam kryminalistykę w ramach Seminarium Kryminalistycznego Uniwersytetu Warszawskiego. Na podstawie rozkazu nr 646 Komendanta Głównego Policji Państwowej z dnia 28 lutego 1935 roku Laboratorium Policyjne przydzielono do Wydziału V Komendy Głównej. Siedziba Laboratorium znajdowała się przy ulicy Ciepłej 13 w Warszawie. Zakres zadań nie uległ zmianie w stosunku do zawartego w rozkazie z 1928 roku. Centralna Registratura Daktyloskopijna działająca w strukturze Centrali Służby Śledczej, w roku 1937 posiadała zbiór 635.000 kart daktyloskopijnych.

Pierwszą placówką kryminalistyczną, która powstała w powojennej Polsce, była Sekcja Naukowo-Technicznej Ekspertyzy działająca od 1945 roku w Wydziale Służby Kryminalno-Śledczej KG MO. Wykonywała ona jedynie badania daktyloskopijne oraz dokumentów. Po kilku latach uruchomiono w niej następne działy badań (broni palnej i mechanoskopii). Sekcja ta została zlikwidowana w 1949 roku. Fakt ten niekorzystnie wpłynął na pracę dochodzeniowo-śledczą MO, ponieważ badania kryminalistyczne wykonywano tylko sporadycznie, w trakcie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez MO.

W 1954 roku w Oddziale Śledczym KG MO zorganizowano Wydział Naukowo-Techniczny, składający się z Sekcji Terenowej oraz Laboratorium Ekspertyz. 15 maja 1955 roku został utworzony Zakład Kryminalistyki w Oddziale Śledczym KG MO. Zakład ten był placówką usługową, nastawioną na wykonywanie ekspertyz przede wszystkim dla resortu spraw wewnętrznych. Miał nieliczną kadrę ekspertów i skromne wyposażenie techniczne. Rok utworzenia jest również początkiem działalności wydawniczej zakładu. Wydawano wówczas "Biuletyn" poświęcony zagadnieniom taktyki i techniki śledczej, który następnie przyjął nazwę "Problemy Kryminalistyki". Rozpoczęto także wydawanie serii z zakresu kryminalistyki pod tytułem "Biblioteka Kryminalistyczna". Zakład prowadził również działalność szkoleniowo-dydaktyczną, wykłady w dwuletniej Oficerskiej Szkole MO w Legionowie itp.

W roku 1958 zmieniono nazwę placówki na Zakład Kryminalistyki KG MO o randze oddziału. Wraz ze zmianą nazwy rozszerzono merytoryczną działalność zakładu, co zwiększyło jego samodzielność. Równoległe z przebudową placówki sukcesywnie rozbudowywano terenowe ogniwa kryminalistyczne, wyposażając je w odpowiedni sprzęt techniczny. Z czasem Zakład Kryminalistyki KG MO stał się największą w kraju placówką naukowo-badawczą z zakresu kryminalistyki i miał decydujący wpływ na rozwój tej nauki w sferze praktycznej i teoretycznej.

Jednym z ważniejszych wydarzeń świadczących o wzrastającej randze naukowej zakładu było powołanie w 1985 roku Rady Naukowej. Do zadań Rady Naukowej należało m.in. inicjowanie i wytyczanie ogólnych kierunków prac naukowo-badawczych, ich doskonalenie, sprawowanie naukowego nadzoru nad działalnością badawczą, ocena wyników wdrażania do praktyki kryminalistycznych metod naukowo-badawczych i ich metodologiczna weryfikacja. Istotne były również zadania koordynacyjne programów naukowo-badawczych poszczególnych ośrodków kryminalistycznych oraz prac naukowo-badawczych osób reprezentujących konkretne dziedziny nauki. Rada Naukowa sformułowała m.in. postulat utworzenia Instytutu Kryminalistyki.

W kwietniu 1989 roku Minister Spraw Wewnętrznych Zarządzeniem nr 25/89 powołał Instytut Kryminalistyki MSW podległy Komendantowi Głównemu Milicji Obywatelskiej. Instytut odegrał szczególnie znaczącą rolę w rozwoju kryminalistyki. Mimo

oczywistego postępu, kryminalistyka jako nauka nie rozwijała się z jednakową szybkością we wszystkich swych działach, tzn. technice i taktyce ścigania przestępstw. Trzeba przy tym dodać, że w Polsce nie było jednostki naukowo-badawczej zajmującej się w sposób kompleksowy oboma działami. Tę właśnie funkcję przejął instytut. Był on odpowiednio do tego przygotowany zarówno pod względem kadrowym, jak i technicznym. Zatrudnieni tu pracownicy reprezentowali różne dyscypliny naukowe. Wyposażenie techniczne (aparatura produkowana przez najlepsze firmy światowe) przyczyniło się do tworzenia oryginalnych konstrukcji własnych bądź doskonalenia już istniejących. Szczególnie istotne było opracowanie i wdrożenie do praktyki metody oznaczania DNA, pozwalającej na podstawie śladów biologicznych identyfikować człowieka. W placówce nastąpił także rozwój technik laserowych służących do wizualizowania śladów kryminalistycznych; skomputeryzowane zostały metody badawcze w czynnościach daktyloskopijnych, fizykochemicznych, mechanoskopijnych czy związanych z bronią palną. W instytucie powstały nowe, oryginalne metody badawcze określania wieku śladów linii papilarnych, identyfikacji mowy, odtwarzania wyglądu człowieka na podstawie niekompletnych cech antropologicznych. Instytut Kryminalistyki wspólnie z podległymi sobie wydziałami terenowych jednostek Milicji Obywatelskiej wykonywał ponad 96% ogółu ekspertyz w sprawach karnych na zlecenie organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości. Należy również zaznaczyć, że każdego roku wykonywane były ekspertyzy i badania niezwiązane z przestępczością, a służące rozwiązywaniu problemów ważnych dla gospodarki narodowej, techniki, historii sztuki, służby zdrowia itp. Instytut prowadził ścisłą współpracę z placówkami i specjalistami reprezentującymi inne dziedziny nauki, np. Polską Akademią Nauk, Instytutem Ekspertyz Sądowych, Wojskową Akademią Techniczną, Instytutem Fizyki Plazmy i Laserowej Mikrosyntezy, uniwersytetami, politechnikami, zakładami medycyny sądowej Akademii Medycznych i wieloma innymi placówkami naukowymi w kraju i za granicą.

W 1990 roku w wyniku reorganizacji struktur Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, której efektem była między innymi likwidacja Milicji Obywatelskiej i powołanie Policji, rozwiązano Instytut Kryminalistyki MSW, tworząc Biuro Techniki Kryminalistycznej KGP oraz Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Policji. Obydwie te instytucje połączono w roku 1991, powołując Oddział Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Departamentu Policji Kryminalnej, który w 1992 roku przekształcono w Centralne Laboratorium Kryminalistyczne KGP funkcjonujące na prawach biura Komendy Głównej Policji i podległe bezpośrednio Komendantowi Głównemu Policji.

W pierwszej połowie lat 90. na skutek likwidacji żelaznej kurtyny i otwarcia krajów byłego Układu Warszawskiego, w tym Polski, na pozostałe kraje europejskie, zainicjowano proces informatyzacji policyjnej kryminalistyki. Jednym z głównych kierunków rozwoju CLK KGP stało się wdrażanie nowych metod badawczych wykorzystujących nowoczesną, wysokospecjalistyczną aparaturę oraz tworzenie centralnych informatycznych baz danych i kartotek kryminalistycznych. W ramach tych działań uruchomiono Krajową Sieć Systemu Automatycznej Identyfikacji Daktyloskopijnej AFIS oraz Automatycznego Systemu Identyfikacji Broni ASIB i wczesnego ostrzegania o nowych narkotykach. Utworzona została Krajowa Baza Danych DNA (2007) i baza oznaczeń identyfikacyjnych pojazdów VIN; wdrożono także projekt FAVI. W najbliższych latach przewiduje się rozbudowę już istniejących baz danych oraz tworzenie nowych, umożliwiających szybkie typowanie i identyfikację sprawców przestępstw kryminalnych, takich jak katalog wzorów obuwia oraz baza elektronicznych instrumentów płatniczych.

W dniu 30 września 2010 roku weszło w życie Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie powołania jednostki badawczo-rozwojowej, która z mocy prawa z dniem 1 października 2010 roku stała się instytutem badawczym pod nazwą Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Policji. Po przeprowadzeniu koniecznych zmian w strukturach organizacyjnych Policji, w dniu 1 kwietnia 2011 roku Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Komendy Głównej Policji zakończyło swoją działalność, a wszelkie jego zasoby zostały przekazane do nowo utworzonego Instytutu Badawczego - Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Policji.

Centralne Laboratorium Kryminalistyczne realizuje zadania Komendy Głównej Policji w zakresie technicznokryminalistycznego zabezpieczenia procesu zapobiegania i zwalczania przestępczości między innymi przez wykonywanie prac badawczo-wdrożeniowych, porównawczych i eksperckich w dziedzinie kryminalistyki. Koordynuje i nadzoruje wykonanie zadań przez jednostki Policji w sferze techniczno-kryminalistycznej obsługi miejsc zdarzeń. Opracowuje metody, normy i standardy pracy techniki kryminalistycznej w Policji oraz nadaje i weryfikuje uprawnienia do samodzielnego opracowywania ekspertyz i wydawania opinii kandydatom na ekspertów kryminalistyki. CLKP wdrożyło system zarządzania zgodny z normami PN-EN ISO 9001:2009 i PN-EN ISO/IEC 17025:2005. Działa na forum międzynarodowym, uczestnicząc w ramach ENFSI (Europejska Sieć Instytutów Nauk Sądowych) w opracowywaniu metodyk badawczych i procedur postępowania na miejscach zdarzeń.

Identyfikacja broni palnej,
łusek i pocisków (1963r.)

Strzelnica doświadczalna.
Określanie odległości
oddania strzału (1959r.)

Ekspert daktyloskopii podczas
wyznaczania cech śladów linii
papilarnych (1990r.)

Djawnianie zatartych numerów (1959r.)

Fragment zbioru broni krótkiej (1980r.)

Identyfikacja maszyny do pisania (1963r.)

Portret pamięciowy (1966r.)

Badanie dokumentu
w promieniach
ultrafioletowych (1960r.)

Wykonywanie szkicu
cyfrowego
na podstawie edycji
cyfrowego
urządzeniem
stereofotogrametrycznym
(1963r.)

Pracownia serologiczna (1963r.)

Badania immunoelektroforetyczne
(1960r.)

Aparat stereofotograficzny
"Wid" do fotografowania
miejsc powalanych zdarzeń (1962r.)

Pracownia rentgenograficzna (1959r.)

Czasomierz elektrony służy do mierzenia
szybkości pocisków (1959r.)

Kartoteka broni
utraconej
(1959r.)

Analiza toru pocisku
(1959r.)

Widok ciemni fotograficznej
w Zakładzie Kryminalistyki
KGMO (1979r.)

Oddzielanie materiału biologicznego
za pomocą ultradźwięków (1969r.)

Ocena: 4.6/5 (8)

[Tweetnij](#)